

אוניברסיטת בר-אילן – הפקולטה למשפטים

סדר דין פלילי (99-310-02)

תשפ"א, סמסטר ב', מועד א', בחינה מסכמת

פרופ' מיכל טמיר

- משך הבחינה: שעתיים - לא תינתן הארכה!

- יש לענות על כל השאלות.

- חומר עזר: הבחינה בספרים פתוחים. יש לדונן ארכוֹרְק בעניינים הרלוונטיים לשאלות ולהקפיד לישם את החומר הנלמד על עובדות המקרצה.

- מי שקיבל אישור לכתוב בכתב יד - יש להקפיד על כתוב קרייא וברור!

- יש לשמור על כללי טוהר הבחינה, העתקות יטופלו בחומרה!

שאלה קי"ס – סה"כ 75 נק'

שמעון, אדם עצבני וחסר סבלנות, היה נהוג מדי ערבות לcliffe את עצמו בילדיו הקטנים, להכותם ולהשפיכם. רוחמה, שכנתו של שמעון, שמעה את בכיו הילדיים אך העדיפה לא להתעורר בעניינים לא לה. באחד הערבים, בשל תקלת במעלית הבניין, עלה רاؤון, שכנים של שמעון ורוחמה, במדרגות, ונחרד לשמוע עזוקות הילדים. ראוון החליט לסתור מיד אל תחנת המשטרה ולדווח על התעללות. ראוון מסר את עדותו בתחנת המשטרה הקרובה לבתו והפציר בחוקר לפתח בחקירה. החוקר הסביר לראוון כי אמנים מדבר בעבירה חמורה (התעללות בקטין או בחסר ישע, אשר העונש בצדה הוא תשע שנות מאסר), אך קצין משטרה רשאי להורות, בנסיבות מסוימות, שלא לחקור את העניין.

מיד כשעוזב ראוון את התחנה, החליט הקצין הממונה לפתח בחקירת התלונה. בכך ריים רבים חקרו השוטרים את השכנים. רוחמה נחקרה אף היא בתחנה וכששאלה בעניין זכויותיה, ענה לה החוקר: "את נחקרת עדיה ולא כחשודה וכן עלייך לשפט פועלה ולעומת כל השאלה שתישאל". רוחמה העידה כי ידעה אודות התעללות אף חששה להתעורר. מיד לאחר הודיעתה של רוחמה, הודיע לה החוקר כי היא נחקרת תחת זהירות בחשד לעבירה של הפרת חובת הדיווח על התעללות (UBEIRA שהעונש בצדה שלושה חודשים חדשוי מאסר). שוטרי הסיוור דפקו בחקירתה של רוחמה, הורה הקצין הממונה על מעצרה ושלחו שוטרי סיור לעצור גם את שמעון. שוטרי הסיור דפקו על דלת ביתו של שמעון ומזהה סירב לפתח את הדלת, פרצו השוטרים את דלת הבית ונכנסו פנימה. שמעון המבויל ניסה להימלט וקפץ דרך החלון. השוטרים ירו בשמעון ובמזל הcador רק שרט את עורפו של שמעון. שמעון נזק והובא מיד אל תחנת המשטרה. בתחנת המשטרה, הודיע הקצין הממונה לשמעון כי עומדת לו זכות השתייה וכי הוא רשאי להיוועץ בעורך דין. לשמע דברים אלה ענה שמעון: "אני נראה לך טיקון? מאייה יש לי כסף לעורך דין"? הקצין הממונה החתים את שמעון על סיורו להיוועץ בעורך דין והחל בחקירה. שמעון לא שיטף פועלה ושמיר על זכות השתייה. בעבר יומיים של חקירות אינטנסיביות ללא שינוי, שוחררה רוחמה מהמעצר וسمעון הובא להארכת מעצרו בבית המשפט המחויז במקום מגורי. המשטרה ביקשה להאריך את מעצרו של שמעון ב- 8 ימים לצרכי חקירה מיוחדים שלא ניתן לקייםם אלא במעצר וזאת בגין כי הימצאו בו מבוקש על חוקר המשטרה. בית המשפט נעתר לבקשת המשטרה אך האريق את הארכיר את המעצר ב- 6 ימים בלבד. כשהשׁב שמעון לחדר החקירה, נסביר והוא בכל המីוס לזו. לאחר ששח ימים, הוגשה הצהרת טובע בעניינו של שמעון ובקשה להארכת מעצרו בשלושה ימים בשל חשש למסוכנות. בית המשפט קבע כי אכן יש עילה לכך לבקש את מעצרו של שמעון עד תום ההליכים נגדו וכן זה מיתר את הצורך לבחון חלופת מעצר בשלב זה והורה על מעצרו של שמעון לשולשה ימים, כפי שהتابקש. בעבר שלושה ימים, הגישה המשטרה בקשה להארכת מעצר לצרכי חקירה לשולשה ימים נוספים, וזאת לאור העובדה כי מבחינה מחודשת של התיק עליה כי בשל רשלנות אחד החוקרים, לא נחקרה שכנה נוספת. בית המשפט אישר את הבקשה. בעבר שלושה ימים, הוגש נגד שמעון כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים בבית המשפט המחויז. כתב אישום נפרד הוגש גם נגד רוחמה לבית משפט השלום. רוחמה וسمעון כפרו במីוס להם וטענו כי הודהם לא הייתה חופשית ומרצון והתיקים נקבעו להוכחות. השנה מאז הגשת כתב האישום, הכריעו בתיהם המשפט את דין של השניים וקבעו כי יש לזכות את שנייהם מחמת הספק מכיוון שהtabqua לא עדמה בנטל ההוכחה של מעל לכל ספק סביר ולא הוכיחה כי אכן הייתה התעללות בקטינים. התביעה הודיעה לבית המשפט כי בכוונתה לערער על זכויות של שמעון ובקשה להורות על הותרת שמעון במעצר. בית המשפט המחויז הורה על מעצרו של שמעון ל- 72 שעות כדי שהtabqua תגish ערעור. משהוגש הערעור בבית המשפט העליון, הורה בית המשפט העליון על מעצרו של שמעון עד לתום הליכי הערעור. סנגורי של שמעון טען בפני בית המשפט כי החוק אינו מקנה לבית המשפט של ערעור, בנסיבות אלה, סמכות לעצור עד תום ההליכים.

down בסוגיות המשפטיות העולות מהarium תוך יישום החוקה והפסיקה הרלוונטיים.

תשובות

למשטרה ישנה סמכות לחקור מכוח ס' 3 לפקודות המשטרה. ס' 58 לחסוף קובע כי כל אדם רשאי להגיש תלונה על עבירה ולא רק הנפגע (ראוון אינו נפגע העבירה). לפי ס' 59 לחסוף למשטרה ישנה חובת פתיחה בחקירה כאשר נודע לה על

ראבו שמע את צוותם הילדיים ולכז גדרמה שיש בסיס לטענותיו. עבירה, בין אם בתולונה (כמו במקורה שלנו) ובין אם בכל דרך אחרת (רשימה פתוחה). על אף החובה ישנו 3 חרים המאפשרים לא לפתח בחקירה בעבירות שאין פשע: 1) נסיבות העין בכללותן אין מתאימות לפתחה בחקירה (אי עניין לציבור) 2) יש רשות אחרת שמוסמכת לחזור כדין. גם בעבירות פשע המשטריה יכולה לא לחזור אם התלונה מופרcta וקלושה (פס"ד צדוק). התעללות בחסר ידע העבירה של 9 שנים מסר, משמע עבירה פשע (מעל ל-3 שנים) אך שני החרים הראשונים לא יכולים להתקיים. ביחס לחרוג השלישי (שהל גם על עבירות פשע), נדמה כי לא מדובר בעבירה מופרcta שכן

רוחמה נחקר בענינו של שמעון כעדה, ועל כן עומדת לה הזכות לא לענות תשובה מפלילות מכוכ' ס' (2) לפקודת העדות (מכוכ' ההבנה כי האדם לא צריך לספק חומריים לתביעה, פס' שرون). מכוכ' זכות זו גם עומדת לאדם הזכות שלא למסור מסמכים מפליליים (ס' 47 לפקודת הראיות + פס' גלעד שרון). לפי ס' 28 לחוק המעצרים יש להודיע לעצור שהוא לא חייב לומר דבר שעשי להפלילו אך סעיף זה מתייחס לעצורים כאשר נקבע לאותה בנסיבות המិוחסת לה ולאחריה הפקה לנחקרת ולחשודה בה. עם זאת, יתר בכך שידעה על התעללות ובכך למעשה הودתת בעבריה המិוחסת לה ולאחריה הפקה לנחקרת ולחשודה בה. וניתן היה לבטל את הودאתה של רוחמה מכוכ' כל הפסיקה היחסית בפס' י' ישכרוב - על אף שעסוק בזכות הייעוץ, נקבע כי לאזהרות ישנו מעמד חזקתי מה שמאפשר לבימה"ש לפסול את ההודאה. כל הפסיקה היחסית נותנת לבימה"ש את האפשרות לפסול ראיות שהוגשו שלא לאחר בינה של 3 שיקולים- 1) עצמת הטענה של האמצעי היראה על הראייה (3) נזק מול תועלת בפסקית הראייה. במקורה שלנו, הרשות פגעה בזכות א' ההפלה העצמית של רוחמה מה שלמעשה הבobil להודאתה. ניתן להניח כי אכן הייתה מזוהרת לא הייתה מודה. אף יתכן שהדבר נעשה בזדון שכן השוטר הטעה את רוחמה ואמר לה שעליה לענות על כל השאלות מוביל להזכיר את זכות לא' הפללה עצמית. הראייה זו אינה משופעת ולא עצמאית (לא פורנזית). בבחינת הנזק מול התועלת לעמד השופטת בינוי יש לבחון גם את חומרת העבירה אשר השיקול הזה בוטל בפרשת אל עוקה. בבחינת שיקולי האכיפה ומיצוי הדין לעומת הזכויות של רוחמה אני סבורת שבימה"ש יפסול את הודאתה שכן לפגם ישנה השפעה גדולה על ההודאה. יש לציין כי המctr של רוחמה בסיום החקירה היה לא חזקי מאחר שהעבירה בה היא מאושמתה הינה עבירת חטא ולכן היא אינה בת מעצר. טענות משבטיות שכזו הופכת את המctr לא חוקי (בניגוד לטענות עובדותית של השוטר) - רואו דין על הסעדים בגין מעצר לא חוקי בהמשך. בנסיבות נמנעה מרוחמה שינוי דבר המנגד לפס' ד' הוועד הצבורי לעניינים - אין להשתמש באמצעים הפוגעים בנוחיותו של העצוז, כדוגמת מניעת שינוי, אלא לצורך חקירה אינגרנטי (מצב של פצחה מתתקתקת ולא להחלשת התנגדות). ניתן לטעון כי התעללות של שמעון בילדיו היא פצחה מתתקתקת אך לאරח שhai הודהה במשמעותו נדמה כי אין יותר צורך בכך.

גם לאחר שנחקרה תחת אורה לא ידועה אודות זכות השתקה.

הकצין הממונה שלח שטרים לעצור את שמעון על אף שלפי ס' 23(ג) ישנה עדיפות לעסוק על פניו מעוצר, כל עוד האדם לא מתנגד. במקרה שלנו, על אף שמראש הورو על מעוצר נדמה כי לא הייתה אפשרות רתק לעכב את שמעון מאחר והוא ניסה לברוח (אדון בהרבה בהמשך). בנוספ', הקצין הורה על המעוצר כך שנית להניח שהוא לא עשה מכוח צו מכוח ס' 4 (מידת*יוטה*) ככל שיש לך זמן. במקרה שלנו על אף חומרת המעשים של שמעון והחשש שהוא ימשיך להזיק לילידי יתכן והיה זמן יותר) כל שיטות שופט. בבחינת המעוצר יש לבחון את התשתית העובדתית לפי ס' 23 - נדרש יסוד סביר לחשד שאדם עבר עברית בת מעוצר (במקרה שלנו מדובר על עבירת פשע ולכן היא בת מעוצר כאשר התלונה של ראובן וההודהה של רוחמה יכולות לעלות לכדי חсад סביר). לפי פסד דגמי המבחן הוא מבחן אובייקטיבי - שוטר סביר היה מגבש חсад. לפי הסעיף העברי הראיה במשפטה - כמה שעות לאחר שמען את הבכי של הילדים. בבחינת עלות המעוצר - שמעון הכח את ילדיו ולכן עבר עברית אלימות במשפחה המקימה אוטומטית את עלות המסוכנות לפי ס' 23(5). התקיים חсад סביר + עילית מעוצר ולכן ניתן לבצע מעוצר ללא צו. ככל שהמעוצר חוקיvrן גם הסמכויות הנלוות לו. במקרה שלנו השטרים נאלצו לפזר לבתו של שמעון, כאשר ישנו מעוצר ללא צו כמו במקרה שלנו ניתן להשתמש בס' 45 לפסdf + ס' 25(4) לפסdf מכוח פס"ד בירמן, אשר מדובר ברדיפה (בין אם חופה ובין אם לא) לצורך כניסה למקום. בעקבות הניסיון של שמעון לברוח הפעילו השטרים את הסמכות להפעיל כוח סביר ס' 19 לפסdf. לפי פסד גולד מותר להשתמש בכוח קטלני (השטרים ירו בשמעון) אם מתקיימים 3 תנאים: 1) המעוצר חוקיvrן - מתקיים בעינינו כפי שציוין קודם לכן (2) מעוצר בגין עבירות פשע (בפסד אנקונינה החולט על פשע מסkn חימם - אכן מדובר על עבירות פשע שעוללה לס肯 את חייהם של **בלבדו בלבד** שמעון 3) היר הוא האמצעי האחרון והועל שלא למטרת הריגה + יש להוכיח על נהלי פתיחה באש הכלולות אזהרה ורי לרגליים. במקרה שלנו שטרים לא ירו לרגלו של שמעון שכן הcadro שרט את עורפו. יתכן והיה על השטרים להעדר/amutzui מידתי יותר כדוגמת אקדח טיזר. שמעון נזקק - לפי פסד עובדיה האיזוק היה תקין שכן הוא ראי רק במקרים של חשש מהימלטות, במקרה דנן שמעון כבר ניסה להימלט ולכך החשש היה במקומם. עם זאת, נדמה כי המעוצר לא בוצע כראוי שכן על השטרים להזדהות (ס' 5 לפקודת המשטרה), להודיע על המעוצר ולהסביר על סיבתו בלשון בני אדם (פסד קדושים) - ס' 24(א). בהנחה ודברים אלו לא נעשו המעוצר אכן חוקיvrן לפי ס' 24(ג) אך ניתן להזכיר באמצעות הקצין הממונה (ס' 27) או באמצעות שופט (פס"ד גנאח ושראף) כאשר שמעון אכן פגע את הקצין הממונה. החזרים לכלל נמצאים בס' 24(ב) או סביר להניח שאינם מתקיימים - 1) ברור מניסיות העניין את זהות השטר (עמדו מאחריו הדلت, לא יכול לדעת מהם שטרים) 2) מילוי החובה יסכל את המעוצר - שמעון ניסה לסקל את המעוצר אף מבלי שהשטרים מילאו את חובתם. 3) מילוי החובה עוללה לפגוע בביטחון מבצע המעוצר או להעלמת ראייה - לא מתקיימים, לא היה חשש לשוטרי הסיר או וכנראה גם לא להעלמת ראיות. הטעדים בגין מעוצר לא חוקי הינם פסילת ראיות לפי כלל הפטילה היחדי (פסד ישכרוב), תביעת השטור לפי ס' 44 לפסdf, קבלת פיצוי מהמדינה ס' 38(א) לחוק המעוצרים ובכלל פיצויים מהמלונן אם מדובר בתלוונת סרק לפי ס' 38(ב) לחוק המעזרים. כמו כן לפי פסד שמשי ואברג'יל אדם שבורה מעוצר כאשר זה אינו חוקי לא נחשב כמי שבורח ממשמות חוקית.

בתהנת המשטרת היה על הקצין הממונה להודיעו לשמעון כי מעבר לזכות השתקה זכותו להיוועץ בעו"ד (מה שkn נאמר) בין היתר קמה לו גם זכותו לאי הפללה עצמית (להגיד לו שהוא לא חייב לומר דבר שעשו להפללו) מכוח ס' 2(2) לפקודת העדות + לומר לו שיש לו את זכות השתקה אך היא עשויה לשמש כחיזוק לראיות נגדו + כי יש לשמעון את הזכות להיות מיצג עי הסגנוריה הצבורית (פסד לו). החובה מתחזקת לאחר ששמעון אמר שאין לו כסף לממן עו"ד. לפי השופטת ארבל בפסק פרץ מניעת הזכות בהיוועצות עלולה להשמש את הצדוק למעצר. גם ככלפי שמעון הופעלה מניעת שינה דבר המונגד לפס"ד הוועד הציבורי לעניינים - אין להשתמש באמצעות הפוגעים בנסיבותו של העצור, כדוגמת מניעת שינה, אלא לצורך קיריה אינגרנטי (מצב של פצחה מתקתקת ולא להחלשת התנגדות מה שלא מתקיים בעניינו- שמעון כבר במעצר ולא יכול עוד להזיק לילדיו). בהארכת מעצרו היה להביא את שמעון לבית משפט השלום שכן לו הסמכות כל עוד לא הוגש כתב אישום (ס' 2 לחוק המעצרים) ולא למחוזו. עם זאת, הוא הובא בפני שופט רק לאחר כינויים בעוד החובה היא להביא את החשוד בהקדם האפרשי ועד 24 שעות (הדבר נכון גם לגבי רוחמה ששוחררה), כאשר אין נפקות למקומות מגוריו של החשוד. הסעיף מונה מספר חריגים כדוגמת שבתוות וחגיגים או פעולות קירה דחויפות אך לא נדמה שהה מתקיים בעניינו. המשטרת בקשה להארין את מעצרו ב-8 ימים בעילת צרכי קירה מיוחדים לפי ס' 13(א)(3) אך הארכת מעצר לפי עלה זו אפשרית רק ל-5 ימים בכל פעם. כאשר לא מספיק הנימוק של המשטרת שהענין מחייב עליהם אלא יש להראות שקיים גורם בניהול הסביר

של החוקרים (פסד ברוננסון), על כן שגה בימה"ש בכר שאייפר 6 ימי מעצר. בדרך כלל העילה זו מזכרת לעולות מעוצר נספות אלא אם כן נרשם לכך מינוקים מיוחדים. בנוסף לכך היה על המשטרה להראות תשתיית עובדתית עם חד סביר (כפי ש่าวר מליה) לפי ס' 13(א) לחוק המעצרם. לפ"ז המרצה יש בכר בעיה מגילית שכן המשטרה מבקשת הארכה על מנת להמשיך ולחזור בעוד היא צריכה להביא קצאת חוט להארכת המעצר. השופט ישתמש באינטואיציה השיפוטית שלו לפי ס' 13(ב), שקרהנה על מנת להאריך את המעצר את המעצר בשביב להשתמש באמצעות אמצעי קירה מיוחדים נדמה כי כל אפשרות אחרת אך מאחר שהמשטרה ביקשה להאריך את המעצר באמצעות אמצעי קירה מיוחדים מלבד מעוצר אינה רלוונטי.

בבחינת הצהרת התובע לפי ס' 17(ד) יש סמכות להאריך את מעוצרו של העצור אם התובע מצהיר שהוא עומד לגיש כתוב אישום (לא נדרשת הצהרה חד משמעית שזה אכן יוגש, פס"ד בדווי) כאשר לשופט יש סמכות להאריך את המעצר עד 5 ימים (הכלולים בתוך ה-30 יום). עם זאת, את ההחלטה על כך מקבל בית משפט השלים ולא בית המשפט אליו מוגש כתוב האישום ולכן אין בסמכותו לדון בהארמת מעוצר עד תום ההליכים כפי שנידון במרקחה שלנו. מכל מקום על השופט לבחון את התקיןภายในו הוא זה שדן הארמת המצר ולבוחן עילה לכואורה וחשד סביר. עם זאת, גם כאן על ביהםש לבחון חולופת מעוצר וכן שגה בימה"ש (התנאה כמשמעות גומי בכיר שהח��יט מריאש ששמעון יעוצר גם עד תום ההליכים ולא בחן את החלופות). נדמה כי ביהםש לא בוחר את התשתיות העובdotיות אלא רק את עילת המעצר (מסוכנות). עם זאת, לפ"ז המרצה במאמרה מתקיים טרייד אף כרך שככל שהעילה חזקה יותר יסתפק בהמש בעתשית חלהה יותר. בהיעדר אחד מהשנים יש לשחרר את העצור ולא לבחור בחולופת מעוצר, שעל אף שהיא אמצעי פוגע פחות עדין מהויה פגעה משמעותית לנאים (לפי המרצה במאמרה).

לפי פסד שימול ישנים מקרים חריגים בהם ניתן לבקש את הארמת מעוצר לצורך חקירה לאחר הגשת הצהרת תובע בתנאי שהtabיעה תראה התפתחות מחייבת שמאז עתה זאת (ויאוות שלא חווים לנו) וכי הם חקרו לפני כן בשקיידה סבירה. במקרה דנן נדמה כי קירה של שכנה נוספת נספהת אכן מהויה חומר חדש אך עם זאת סביר להניח כי ניתן היה לחזור אותה בעבר וכיtan שהעניין עולה כדי התרשלות של המשטרה כרך שלא ניתן לומר בוודאות שהשופט צדק בכר שאישר את הבקשה.

הגשת כתוב אישום נגד שמעון - הוגש למבחן - לא צוין עיר כרך שעלה התביעה להגיש את כתוב האישום לפי מקום ביצוע העבירה או מקום מגוריו של שמעון לפי ס' 6א לחסdf - סמכות מקומית לפי ס' 149(1) לחסdf). בבחינת הסמכות העניינית העבירה של שמעון גוררת 9 שנות מאסר ולא מתקיים המרכיב המעבירים את הדין לשולם וכן נדמה שהסמכות עומדת לביהםש המבחן, בעקבות סמכותו של בימה"ש המבחן לדון בעבירות שעונשן עולה על 7 שנות מאסר מכוח ס' 40(1) לחוק בית המשפט.

הגשת כתוב אישום נגד רוחמה - הוגש לשלום שכן מדובר עד 3 חודשים מאסר. לשלום יש סמכות שיורית לדון בעבירות שעונשן עד וככל 7 שנות מאסר מכוח ס' 51 לחוק בית המשפט. בדבר הסמכות המקומית ראוי את הדיון לעיל (זהה לשמעון).

בבחינת הערעור על זכי של שמעון - במצב של זכי, ניתן לבקש מעוצר לצורך כתיבת ערעור מכוח ס' 63 עד 6-7 שעות או לשחרר בערובה אך על ביהםש עדין לשקל הפעלת חולופות מעוצר מה שכך הנראה לא התקיים בעניינו. בדבר המעצר בזמן הערעור עצמו קיימת לאקונה בחוק שלא קובעת בסמכות מי לעצור אך פסד עפיק קשור בין ס' 63 לס' 2(3) למקרה לערכאת הערעור (לעילו, במקרה שלנו) להורות על מעוצר עד תום ההליכים לפי ס' 21 כרך שצדק בית המשפט העליון.

לאחר 9 חודשים, היה על התביעה לבקש הארמת מעוצר עד תום ההליכים מהעליו. נתן שמה"ד נתן כעבור שנה ולא נתן כי התבקשה בקשה כאמור.

**מהם השיקולים שיישקלו במסגרת כל הפסילה הפסיקתי? יש לפרט וליחסם על עובדות המקרה- לא דעתם בעניינו של שמעון.
אם ניתן לפסול הودאותיהם מכוח סעיף 12 לפק"ר?**

שאלה מחשבה וישום - סה"כ 25 נק'

נגד אליו הוגש לבית המשפט המחויז בירושלים (שם נתפס אליו), כתוב אישום ובקשה למעצר עד לתום ההליכים בגין עבירה של סחר בבני אדם לשם עיסוק בזנות (UBEIRA SHAUNASH BEZADA 16 SHNOT MASER). משפטו של אליו נקבע לדין בהרכב של שלושה שופטים. מיד לאחר תחילת המשפט, ביקש סגנוו של אליו להעלות טענת הגנה לפיה, העבירה התיעשנה. בית המשפט דחה את הדיון על-מנת לתת לسنגור את האפשרות להביא ראיותיו לעניין טענה זו ולהוכיח טענותו. בדיון הנקבע, הציג הסגנוו את הראיות התומכות בטענותו אך בית המשפט קבע כי הסגנוו לא עמד בנטל ההוכחה ודחה את הטענה. לسنגורו של אליו היה ברור כי בית המשפט שגה שגיאה משפטית ברורה במסגרת ההחלטה וכבר באותו יום הגיע ערעור על החלטת בית המשפט לדוחות את טענותו.

במקביל, במסגרת הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים בעניינו של אליו, טען סגנוו של אליו כי מכיוון שבתיק ישנה עדות של עד מדינה, הרי שנדרש כבר כעת, בהליך המעצר עד לתום ההליכים, לבדוק האם בכלל מתקיימת התוספת הראייתית הנדרשת. בית המשפט דחה את טענת הסגנוו וצין כי עניינים אלה, עליהם להתרברר אך ורק במסגרת התקיק העיקרי.

דומו בסוגיות המשפטיות העולות מהairoו טור ישום החוקיקה והפסקה הרלוונטיים. ככל שישן טענות שעל הסגנוו היה להעלות ולא נתן כי העלה, יש לפרט.

בהצלחה!

תשובה

כתב האישום הוגש בירושלים, שם נתפס אליו, כאשר זהו חריג לסמכות המקומית. כתוב האישום יוגש ביצוע העבירה או במקום מגוריו של הנאשם. רק במקרה חריג בו שני אלה אליהם ידועים לנו אזכור השיפוט יהיה בהתאם למקום בו נתפס הנאשם (ס' 6(ג)). במידה והחריג לא עומד ניתן להעלות טענה של חוסר סמכות מקומית לפי ס' 149(1) אך יש להעלות את הטענה מיד לאחר הקראת כתוב האישום שכן אם ירצה הסגנוו להעלותה מאוחר יותר ידרש לאישור ביהמ"ש (ס' 151 לחסיף). כתוב האישום יוגש למחויז בעקבות העונש שאמור להיות מוטל (16 שנים) בעקבות סמכותו של ביהמ"ש המחויז לעבירות שעונשן עולה על 7 שנים מסאר מכוון ס' 40(1) לחוק בתיק המשפט. כתוב האישום של אליו היה אמרו להיות נדון במותב של שופט יחיד אלא אם כן בוצעה הרחבות מותב שכן עבירה של סחר בבני אדם לשם עיסוק בזנות ידוע בדן יחיד - חוסר סמכות עניינית, טענה מקדמית לפי ס' 149(2). ניתן להעלות את הטענה מיד לאחר הקראת כתוב האישום אבל ניתן להעלות גם בכל שלב אחר, גם בערעור, מבלי להידרש לאישור ביהמ"ש (ס' 151 לחסיף). היה על הסגנוו להעלות טענה זו. הטענה בדבר התיעשנות הינה טענה מקדמית (ס' 149(8)) ולא טענת הגנה כפי שטען הסגנוו. נטל ההוכחה של הטענה המקדמית הינו על התביעה להוכיח שהיא אינה מתקיימת (למעט טענת הגנה מן הצדκ בס' 149(10)). עשה טוב ביהמ"ש שדחה את המשפט על מנת לאפשר הבאת ראיות אך האחוריות על כך אמרה לרבען על התביעה. ככל שנדחתה הטענה של הסגנוו והמשפט ממשיך (משיכים להופגש) לא ניתן לאפשר ערעורו בגיןם אלא ב-2-חריגים - פסילות שופט ועיוון בחומר החוקירה לפי ס' 74(ב). لكن בקשו של הסגנוו לערעור לא תקדים ועלוי להמתין לפסק הדיון. אם ביהמ"ש היה מקבל את הטענה להתיישנות - ההחלטה כ摹ה כפסק דין ואז ניתן היה לערער.

בשלב המעצר עד תום ההליכים, לפי פסד אברגיל על ביהמ"ש לבדוק את קיומן של תוספות ראייות נדרשות כבר בשלב המעצר, בrama הלכואית- הראיות צרכות לעמוד ב מבחן הסıcıי הסביר להרשעה לפי ס' 21. בכך שגה ביהמ"ש בהחלטתו.